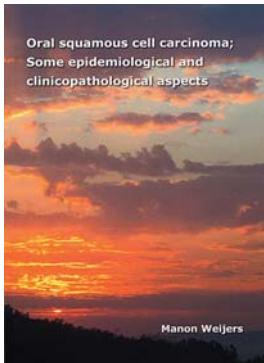

Verschillende aspecten van mondkanker

M. Weijers. Oral squamous cell carcinoma; some epidemiological and clinicopathological aspects
Amsterdam: Vrije Universiteit Amsterdam, 2012
93 bl.
ISBN 978 90 5335 576 3

Dit proefschrift is een compilatie van 5 verschillende, reeds gepubliceerde artikelen over epidemiologische, klinische en pathologische aspecten van mondkanker, verschenen in de periode 2002-2011.

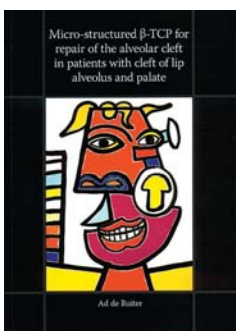
In een geselecteerd cohort van patiënten met een tong- of mondbodemcarcinoom onderzocht promovenda Weijers de relevantie van premaligne afwijkingen (dysplasie), die zich na chirurgische verwijdering nog in de randen bevonden. Ze maakte aannemelijk dat deze randdysplasie een risico is voor het ontwikkelen van een recidief carcinoom en adviseert in zo'n geval na te behandelen met naresectie of laserverdamping. Vervolgens toonde het onderzoek aan dat het oordeel van de patholoog over het schoon zijn van de tumorsnijranden belangrijker was dan het aantal millimeters tumorvrije marge. Pathologen wordt geadviseerd het graderingssysteem van Anneroth te gebruiken, waarmee het invasieve karakter van het tumorfront beter wordt beschreven. Ook onderzocht de promovenda of carcinomen bij patiënten met een bekende

leukoplakie eerder werden ontdekt. Dit bleek niet het geval te zijn. Een open vraag blijft hoe deze leukoplakiegroep beter is te behandelen of strikter te controleren. Het inschakelen van de eerstelijnszorg of het instrueren van patiënten met behulp van een educatieprogramma zijn daarbij onderwerpen voor toekomstig onderzoek.

Ten slotte onderzocht Weijers trends rond kankerincidentie in de regio Amsterdam door een cohorten uit de periode 1980-1984 te vergelijken met een cohort uit de periode 2000-2004. Het aantal zware drinkers en rokende mannen bleek te zijn afgenomen. Helaas was de overlevingskans van patiënten met een mondholtcarcinoom niet evident verbeterd.

Collega Weijers' doorzettingsvermogen verdient een compliment, omdat ze als algemeen praktiserend kaakchirurg haar onderzoek heeft voortgezet en de artikelen tot een definitief proefschrift heeft weten te verwerken. Haar bevindingen voegen weer enkele steentjes toe aan het geheel van het Nederlands maxillofaciaal oncologisch onderzoek.

Toepassing van β -TCP bij schisispatiënten

A.P. de Ruiter. Micro-structured β -TCP for repair of the alveolar cleft in patients with cleft lip, alveolus and palate
Utrecht: Universiteit Utrecht, 2012
147 bl., geïll. ISBN 978 90 3935865 8

De behandeling van patiënten met schisis vindt in multidisciplinair teamverband plaats. De teamleden zijn daarbij sterk afhankelijk van elkaars behandelresultaat en dat geldt speciaal voor de orthodontist, die zonder een adequate groei van middengezicht en maxilla en een goede reconstructie van het defect in de processus alveolaris weinig kan uitrichten. Het onderzoek dat ten grondslag lag aan dit proefschrift heeft zich beziggehouden met dit laatste aspect en gaat in op het sluiten van de kaakspleet met behulp van kunstbot.

Poreuze calciumfosfaat keramieken zijn al in gebruik voor herstel van kleine botdefecten. In het promotieonderzoek werd in een dierexperimenteel model (os ileum van het schaap) een botsubstituut, microstructuur β -tricalciumfosfaat (β -TCP), vergeleken met andere poreuze keramische materialen en onderzocht op potentiële bruikbaarheid voor regeneratie van grotere defecten. Het onderzoek liet zien dat osteo-inductieve keramieken even effectief zijn in het regenereren van bot als autologe bottransplantaten.

Een voorzichtige stap naar de humane situatie van een kind met schisis werd gemaakt door β -TCP te gebruiken als opvulmateriaal van de donorplaats in de kin. Dit lijkt te werken: het restdefect in de kin was kleiner dan zonder toepassing van β -TCP. Aangetekend moet echter worden dat deze conclusie is gebaseerd op casuonderzoek met een beperkt aantal patiënten in vergelijking met historische controles.

Tot slot werd bij een serie van 7 kinderen zonder controlegroep β -TCP gebruikt voor het opvullen van de kaakspleet. Bij 1 patiënt ging het botsubstituut compleet verloren, terwijl bij de overige 6 patiënten het botvolume na 6 maanden op 73% van het preoperatieve volume van de kaakspleet zat. Het lijkt dan ook van nogal wat optimisme te getuigen als wordt geconcludeerd dat de botvorming in de kaakspleet na opvulling met microstructuur β -TCP succesvol was.

Dit proefschrift, dat fraai is geïllustreerd en vormt interessante lectuur voor orthodontisten en kaakchirurgen die bij de behandeling van patiënten met schisis zijn betrokken.